

נקודות של אור

דיבורים מאירים שזכינו לטימוע מפי כ"ק מרן רבינו שליט"א שיעור חומט רט"י ליל טיטי פרטית כי-תצא תטפ"א

יש לכם עצה לילד שאביו מתקרב אליו - וספין בידו? ❧

הילד הקטן לא יודע חוכמות: קשה לו עם הנעליים המכבידות! הוא רוצה ללכת יחף!

אבל אבא שלו מזהיר אותו: בְּנִי, אַל תִּלְךְ יַחַף, זה יכול להיות מסוכן! אתה רואה את הרצפה כאן בחצר? היא מלאה בקוצים ובשברי זכוכית! עלול חלילה להיכנס לך קוץ מכאיב, וזה עלול להיות מסוכן! הרגל יכולה חלילה להזדהם, ולהגיע למצב ש-השם ישמור!

הילד מחכה לרגע קטן שאבא לא מבחין ו... חולץ נעליים, משתובב יחף להנאתו, בלי כל הפרעה...

ומה אתם חושבים? אכן, קוץ קטן נתחב עמוק בכף רגלו של הילדון.

הילד כלל לא מרגיש את הכאב, הקוץ הוא לא גדול, ולא מורגש כמעט...

אבל האבא מבחין בכך, ונחרד. בעיני רוחו הוא כבר רואה את הזיהום הקשה מנפח את רגלו של הילד, במוחו רצים מחשבות אימה על חדר מיון ועל ניתוחי הרום...

מה עושים עכשיו?

כמו כל אבא אחראי, הוא נוטל בידיו סכין קטנה, וגם פִּינְצֵטָה כמובן, משכיב את הילד לידו ומתחיל בפעולת ההצלה!

הילד התמים, מעולם לא ראה דבר כל כך מפחיד! אבא שלו! זה החזק, האהוב, החביב, דווקא הוא! בא אליו עם סכין ועם עוד כלי קטן - והוא עומד להתוך בבשרו החי!

"לאאאאאא, אבא, רחם עלי! אני מפחד, אני נורא מ-פ-ח-ד-!!!"

אבל האבא, זה הרחום, יודע שאין זמן כעת לגינוני רחמים, חייבים להציל את הילד, כי אם לא - יהיה כאן סיפור מצער!

"תבין, בנני, הוא מנסה להסביר, "נכנס לך כעת קוץ קטן אך מסוכן, חייבים להוציא אותו!"

אבל הילד עדיין לא מרגיש את הקוץ, הוא אינו יודע שבעוד יומיים הרגל שלו עלולה להתנפח לממדים מבהילים... מבחינתו, הוא כעת עומד לסבול, ולכאוב, ולהתייסר, סתם!

האבא אינו ממתין אף לרגע, הוא תופס את בנו בחוזקה וחותר בעדינות...

הילד צווח בכאב! הוא בוכה והלב נצבט - אבל הוא לא יודע, שברגעים אלה ממש הוא ניצל מגורל אכזרי הרבה יותר!

חלפו ימים, עברו חודשים. כמעט שנה...

ויום אחד הילד מגלה שוב רצון כזה, להשתובב בחצר, יחף...

וכאן האבא נדרש לשאלה: מה הוא אמור להזהיר את ילדו?

האם יזהיר אותו "עלול להיכנס לך קוץ מסוכן ברגל!"? כי, למעשה, זוהי הסכנה האמיתית, זהו הפחד המצמית!

אבל, מה לעשות, את הילד כל זה לא מ-ע-נ-י-י-ן! לא אכפת לו מקוץ כזה או אחר...

לכן האבא קורא לבנו, ובעיניים חמורות אומר לו: "ילדי היקר, אֵתָה זֹכֵר אֵת הַסִּפִּיךְ? אֵתָה זֹכֵר אֵת הַחֶתֶךְ שֶׁשִׁיתִי לָךְ בְּרִגְלִי? אִם תִּלְךְ יִחַף..." האבא לא מספיק לסיים את המשפט, והילד מנתר בבהלה... לא, הוא לא רוצה לסבול שוב...

כעת נבוא, ונשאל את האבא היקר: למה דיברת איתו בכלל על הסכין? הסכין זו לא הנקודה! הסכין היא אפילו הפתרון! היא התקנה! כל זמן שעדיין ניתן להשתמש בסכין - ואין צורך בניתוח סבוך, המצב הוא עדיין טוב...

הסכנה האמיתית היא בקוץ שעלול להיתחב בבשרו העדין!

אז למה אתה לא מזהיר אותו על הסכנה האמיתית???

מה יאמר לנו האבא?

אנחנו צודקים, אמנם הפחד האמיתי אמור להיות מהקוץ המזוהם, ופחות מהסכין המצילה...

אבל, מה לעשות, הקוץ לא מפחיד את הילד - ואילו הסכין, כן!

משל מפעים, אין מה לומר...

לְמָה אֵתָה מְפַחַד מֵהַשׁוֹטֵר?

שאל פעם פילוסוף את הבעל שם טוב הקדוש: בתורה מצאנו דבר מאוד מוזר לכאורה. הקדוש ברוך הוא מצווה את עם ישראל - שיהיה להם יראת שמים! שייראו מלפניו!

ולכאורה, איזה מלך בעולם צריך להזהיר ולהורות - שיפחדו ממנו?

אין אדם אחד ברחוב שאינו מפחד בראותו שוטר עומד בקצה הרחוב!

למה? כי הוא יודע שהשוטר שולט עליו במידה מסוימת, הוא שולט על חרותו ועל כספו...

ואילו מלך? זה הרבה יותר מפחיד! המלך שולט על החיים, הוא יכול לגזור גזירת מוות חליכה!

מי לא יפחד מהמלך???

נו, אז למה הבורא יתברך צריך להורות לנו - לפחד ממנו? הרי הוא שולט על כל מערכות החיים שלנו! ברגע אחד הוא יכול להפסיק את החיות שלנו חליכה! זה הרי אך טבעי לפחד ממנו!

אמר הבעל שם טוב לאותו גוי:

כל מה שהסברת כעת הוא נכון, אבל לא זו היראה שהבורא מבקש מאיתנו!

כאשר אדם מפחד מהשוטר, או מהמלך החזק השולט עליו, האם הוא מפחד מהמלך - או שהוא מפחד על עצמו, ש-הוא יאבד חיים, ש-הוא יאבד כסף, ש-הוא יפסיד כבוד...

עם כל הכבוד הראוי, זו - לא יראה מהמלך, זהו פחד איום ונורא על ההפסדים הצפויים לי אם המלך יבעס עלי...

הבורא יתברך מבקש מאיתנו פחד אחר לחלוטין!!!

המגיד ממעזריטש אומר: יראת העונש - אינה כלום!

שוב: יראת העונש - אינה כלום!

מי שמקיים מצוות ונשמר מעבירות - רק כי הוא מפחד על חייו, או על העונשים הצפויים לו, זה שום דבר...

למה? כי הוא לא מפחד מהריבונות של עולם! הוא מפחד על עצמו, על הגוף שלו, על החיים שלו, על הכסף שלו!

יראת העונש? זה פחד של פיתה אל"ף...

אז מה אם כן היראה האמיתית - אותה הבורא מבקש מאיתנו?

לצורך זאת עלינו להקדים נקודה, גם היא מהמגיד ממעזריטש:

המדרש אומר, שבשונה ממלכי בשר ודם, שכאשר הם גוזרים לקיים הוראה מסוימת אין הם רואים עצמם מחויבים לקיים את אותה מצווה, הרי שהבורא יתברך מקיים את כל המצוות הכתובות בתורה...

הגמרא אומרת שהקדוש ברוך הוא מניח תפילין, הקדוש ברוך הוא מתפלל, הקדוש ברוך הוא עוסק בתורה.

שואל המגיד: מילא כל המצוות, אפשר אולי להבין כיצד הקדוש ברוך הוא מקיים אותם, אבל מה עם יראת שמים? ממי וממה יש לו לבורא יתברך בכבודו ובעצמו לפחד???

אומר המגיד: כמו אבא, שהפחד הכי גדול שלו הוא - שבנו ייצא חלילה לתרבות רעה או יחלה, כך הבורא עומד ורועד - שהילדים שלו חלילה לא יאבדו את הקשר איתו!!!

זוהי ה'יראת שמים' של הבורא!

ומה הוא ה'יראת שמים' שאמורה להיות לנו? בדיוק זה!

יראת שמים - פחד שחלילה לא נאבד את הקשר שלנו עם הבורא, שחלילה לא נשכח את יסוד קיומנו, את הבורא המהווה ומחיה אותנו!

ובחזרה למשל: הסכנה האמיתית, ה'קוץ', הוא אם חלילה נשכח את הבורא, אם חלילה נאבד את הקשר איתו!

אבל אנחנו הרי חיים בתוך עולם רחוק, שבו 'קשר בורא' אינו נחשב למוצר בסיסי... ולכן הקדוש ברוך הוא שולח לנו פחדים אחרים, פחד מכאבים, פחד מעונשים, פחד מקורונה, פחד מהיעדר חיים, כבוד או כסף.

וזו האמת, אם לא אותם פחדים, אם לא אותה תחושת חוסר אונים, לא היתה לנו כל סיבה להתחיל לחפש את הבורא בעולם... לא היינו מבינים כי עלינו להפסיק להתהלך יחפים...

חייבים את יראת העונש - בכדי להתחיל את התהליך!

אבל הבורא מבקש מאיתנו: אל תישארו בפחדים הקטנים הללו! פּבְקֶשָה - תַעֲלוּ פָּר פִּיתָה! תבינו שהפחד האמיתי, הסכנה האמיתית היא - אם חלילה נאבד את הקשר בינינו!!!

בשמים לא מתכוננים ל'מנגל'...

בימים הללו אנו מתכוננים לימים הנוראים, לראש השנה וליום הכיפורים.

הקוזניצער מגיד אומר: ישנם אנשים הבטוחים שימים אלה הם ימי פחד ואימה, ושוכחים את העומק האמיתי הטמון בימים אלה: ימים שבהם אנו ממליכים את הבורא, ימים בהם עלינו לבקש 'זיאמר כל אשר נשמה באפו - השם אלוקי ישראל מ-ל-ך-ך!!!'

זאת אומרת, המטרה האמיתית של הימים הללו - הוא לחפש ולמצוא את הבורא, להתקשר איתו יותר ולהמליך אותו יותר!

ואכן, הימים הללו הם ימי דין, אבל מדוע? רק בשביל הפתיחה, רק בשביל שנדע שעלינו להקדיש מאמץ ורצון למטרה האמיתית...

בדיוק כמו הקוץ והסכין...

אומר הקוזניצער מגיד: צדיקים נכתבים לאלתר לחיים! מדוע? כי הם מבינים מיד את המטרה של ראש השנה, מבינים שאף אחד לא מחפש להציק להם, והסכין היא בסך הכול טיפול נכון ונדרש - בכדי להינצל מהסכנה הגדולה...

ולכן הם נכתבים ונחתמים לאלתר לחיים, כי הם קלטו את המטרה כבר בתחילת התהליך!

אבל מאידך, ישנם הרשעים הנכתבים לאלתר למיתה. מדוע? כי הם 'תקועים' בחשש מהסכין...

הרשעים בטוחים שכל מהות ימי ראש השנה הוא להפיל אותם ולחפש להציק להם...

הם בטוחים שה'מנגל' למעלה כבר מוכן, הגחלים כבר לוחשות, ורק מחכים לעוד כמה 'עביראלאך' קטנים, קדימה...!

הם, הרשעים, נכתבים לאלתר למיתה. אין עם מי לדבר!

ומי נשאר? אנחנו, הבינוניים... אלה שבכל הימים הללו מסתובבים מלאי לבטים, האם באמת הבורא רוצה בטובתנו? אולי זה לא נכון. מי יודע...

הבינוניים תלויים ועומדים עד ליום הכיפורים. בתקווה שעד אז יבינו כי המטרה העליונה היא להתחבר לבורא!

אָפֶם מֵה'הַבְּרָה-קְדִישָׁא'?

המושג 'הקדוש ברוך הוא גוזר - וצדיק מבטל, צדיק גוזר - והקדוש ברוך הוא מקיים' מוכר לכולנו.

ולכאורה יש בזה מן התמיהה: מה הולך כאן? האם הצדיק כביכול מתווכח עם הבורא? האם יש כאן איזושהי מריבה חלילה?! הבורא אומר כך - והצדיק מבטל את דבריו???

אבל, לפי המשל שהובא לעיל, הדבר מובן היטב!

כי כשהאבא מגיע עם הסכין השלופה, הילד בטוח ש-כאן מסתיימים חייו! אין אכזריות גדולה מזו! עומדת להיות כאן פעולת נקמה או הרג חלילה!

והוא אינו יודע, שדווקא הסכין הזו מבשרת על תחילתן של חיים, על הצלת חיים...

הרבי סיפר, כי בעבר, כאשר ביקר בעיר לונדון, עלה לפגוש יהודי אחד שהתגורר בבניין יחד עם עוד כמה משפחות נוכריות.

הרבי נקש על הדלת, ולפתע פתח השכן הגוי את הדלת ליד, ושאל בחשש: האם קרה משהו לשכן שלי?
"למה אתה חושב כך?" שאל הרבי, והשכן הסביר כי חשב שהבגד המבריק השחור שהרבי לובש הוא בגד של 'חברה קדישא'...

הגוי חשב שעומדת לצאת כאן לווייה, אבל האמת היא? שדווקא מתחילה כאן 'לחיים', סעודה של שמחה!

אומר הרבי ר' אלימלך: הצדיק, זה שמזהה בכל דבר את הבורא, הוא זה שיכול לזהות ולומר ליהודי הבא אליו:
יְדִידִי, זֶה כָּלֵל לֹא צָרָה! הגזירה של הבורא היא דווקא הישועה הכי גדולה שלך!!!

* * *

מהי המחשבה השנייה שלכם בפסיפור עסיסי נגלה לעיניכם?

ר' אשר אומר: האמת היא, שהאדם הוא חסר אינים, והוא אינו יכול להישמר מן החטא - ואפילו לא לתת התאפקות של רגע אחד!

האמת היא - שהאדם נמצא בסכנה תמידית של נפילה - ואלמלא הקדוש ברוך הוא עוזרו אינו יכול לו!
אבל, מה לעשות, שההרגל שלנו משכיח מאיתנו את האמת הפשוטה הזו, אנחנו שוכחים את החולשה שלנו, ובטוחים שאנו מושלמים ומסוגלים לבד...

המחשבה הזו היא מסוכנת, כי היא משכיחה מאתנו את הצורך הקריטי בקשר תמידי עם הבורא. אנחנו שוכחים שאם חלילה נאבד לרגע את חוט הקשר בינינו - לא ייקח יותר מרגע אחד עד שנמצא את עצמנו עמוק בתוך הרפש...

הבורא יתברך מרחם עלינו! והוא רוצה שניזכר בסכנה שלנו - כדי שנחפש אותו!

מה הפתרון הפשוט ביותר? כמובן, להשאיר אותנו לרגע אחד לבד, בלי סייעתא דשמיא, ואז, אפילו אם נהיה באמצע הרחוב - שום דבר לא ימנע אותנו מרדיפה אחר החטא...

אבל הבורא לא רוצה שיהיו לנו בושות איומות כאלה, ושכולם ידברו ויתלחשו עלינו מאחורי הגב. הוא מרחם עלינו.

ולכן הוא שולח לנו רמז אחר, עדין יותר...

פתאום אתה רואה אדם אחר עובר עבירה מסוימת, נופל בחטא מסוים. איי ויי...

הרגע הזה, שבו אני רואה או שומע על חבר שנכשל - הוא הרגע שבו מתחילה המלחמה האמיתית...

השאלה כעת היא: מה אתה אומר לעצמך כאשר אתה שומע או רואה דבר חמור כזה קורה?

אז שוב: האמת היא, שהבורא ריחם עליך, ולקח את החבר המסכן הזה שהיה צריך לעבור את הכישלון הזה - כדי לעורר אותך! כדי להזכיר לך את היסוד והסכנה התמידית שבה אתה נתון!

אבל הנטייה הראשונית שלנו היא: לירוק בבוז, לצעוק ולמחות על 'ביזוי כבוד שמים הנורא' שהתחולל כאן, ובתוך הלב פנימה לצהול ולשמוח... אַח, הוא - פִּישְׁלוֹן! אני - בְּחַיִּים לא הייתי עושה דבר כזה! חס וחלילה! אני אדם שְׂמוֹר! שֶׁ-מ-ו-ו-ר!!! לא עושה דברים כאלה, אחי...

הנטייה הראשונית שלנו היא לפתוח קבוצות שיח שיעסקו בנושא, 'לברר' ולדבר סביב הנושא, לא להרפות, לדבר עוד ועוד לשון הרע, ולברר בדיוק איך זה היה, ועם מי, ובאיזו צורה, ואוי ווי - לא להאמין להיכן אנשים מסוגלים להגיע היום'... אַ מְחִייה...

ומי מדבר כשה'נופל' - החוטא' הוא שונא שלי משכבר הימים... אוהו, איזה תענוג גדול!

אלה הם תמיד המחשבות הראשונות שלנו, ועליהם אין לבורא נגדנו שום טענות. כי מה לעשות, אנחנו אנשים, והטבע שלנו הוא - להימשך אחר הרע וה'רותח'...

השאלה היא רק, מה המחשבה השנייה שאנחנו מציבים נגדה...

האם אנחנו עוצרים לרגע של התבוננות, של שאלה מעמיקה: האם באמת הוא ה'חוטא' - ואני הוא ה'מושלם'? הרי אני נמצא בדיוק באותה הסכנה כמו שלו! אם הבורא לא ישמור עלי - ברגע אחד אני קורס, ובצורה הרבה יותר מבישה וירודה ממנו! הטבע שלי הרי תמיד מושך לרע הזה, אני מ-ס-ו-כ-ן!!! אם השם לא ישמור עיר-שווא שקד שומר!

או שמא אנחנו רק 'מתדלקים' את המחשבה הראשונה? אומרים לעצמנו בסיפוק: אין, אין, הוא חוטא ופושע! הוא מְנוּזָל, צריך להחרים אותו, להוקיע אותו ממחננו... אנחנו לא נעשה דברים כאלה לעולם! לא יאומן, אדם מבוגר, נורמלי לכאורה, מגיע לדיוטא תחתונה כזו?

אני? בגיל שמונה כבר לא היו לי מחשבות כאלה... בגיל שמונה!!!

אם אנחנו חושבים כך - אנו רק מחזקים את המחשבה הראשונה... מחזקים ומוסיפים עובי בקיר הברזל בחציצה בינינו ובין בוראנו...

אבל אם אנחנו מבינים, שכל המהלך הזה הוא רמז מהבורא, שבעצם אנחנו אשמים בנפילה שלו, כי הבורא רצה שניזכר במציאות ובסכנה שלנו, אלא שבמקום לבייש אותנו בבושות שלא היינו מסוגלים לעמוד בהם - הוא לקח את חברי למסע הזה - כדי להזכיר לי את המציאות שלי. ובעצם, הוא, השני, בסך הכול מסכן גדול שהיה חייב לעבור השפלה נוראית כזו בכדי להזכיר לי - מה המציאות שלי!!!

אם אנחנו מבינים את האמת הזו, הרי לא רק שלא מתגברת בליבנו שנאה חלילה כלפי אותו אדם - הפוך! יש בנו רחמים ואהבה גדולה לאיש המסכן והטוב הזה!

ואכן, יהיו שישאלו: הרי המציאות!!! המציאות אומרת ש-הוא נפל, ואני לא!

אכן, הלך חשיבה הזו אינה חשיבה שכלית. השכל אומר: הוא גנב! רוצח! אדם שפל! אני לא מוכן שהילדים שלו יהיו באותו תלמוד תורה עם הילדים הטהורים והמלכותיים שלי!

הלך החשיבה הזה הוא הלך חשיבה של אמונה!

הבורא לא מראה לך את הנפילה הזו סתם כך, אתה מסוגל להאמין בזה? הסתכלות של אמונה אומרת - החיסרון שלו בא להראות לי את החיסרון שלי!!!

אל תגיד: בורוך השם, אנחנו, אנחנו לא נופלים, אנחנו מושלמים...

תגיד: אוי ווי! הבורא מראה לי כעת את החסר שלי!!!

מה יגרום לנו להיזכר בעת מקרה כזה באמונה הזו?

ה'אשרי אדם מפחד תמיד!' אם נחיה תמיד עם הפחד הזה, ולא נשכח את הסכנה שלנו, החשבון הזה יעמוד במוחנו כמחשבה שניה שתרגיע את הנטייה הטבעית שלנו לרוע וללשון הרע עסיסית...

באחת השבתות צעד ר' אשר ברחובות ירושלים עם קבוצת חברים, כשלפתע עברה לידם מכונית, נהוגה בידי אדם חילוני...

החברים החלו לצעוק לעברו: 'שאָפֶּעס, שאָפֶּעס!!!'

פתאום הם ראו את ר' אשר נחרד. הוא פנה אליהם ושאל: "למה אתם צועקים עלי?"

הם ניסו להסביר: "אנחנו לא צועקים עליך, ר' אשר. אנחנו מתכוונים ל'מחלל שבת' הזה..."

אבל ר' אשר התעקש: אל תצעקו עלי 'שאָפֶּעס, שאָפֶּעס!'

לאחר מכן הסביר ר' אשר: האדם הזה שנהג במכונית, הוא כבר דור עשירי לנהגי מכוניות הנוסעים בשבתות! הוא אינו מודע לכך שהוא מחלל שבת, הוא אינו יודע בכלל מהי שבת!

אתם יודעים למה הבורא לא הביא לו עדיין מודעות לשמירת שבת? למה הבורא הביא אותו לכאן, כדי שנראה אותו? כי הבורא רוצה להראות לי ש-אם לא שהוא שומר עלי, הייתי קם בעצמי, עם כל הידע והמודעות שלי בהלכות שבת ובקדושתה - ונהג בעצמי בתוך הרכב הזה!!!

הבורא רוצה להראות לי שגם אני בעצם מחלל שבת - אם לא השמירה שלו!

ולכן אני מבקש, שלא תביישו אותי, שלא תצעקו עלי 'שאָפֶּעס, שאָפֶּעס!'

הרבי התבטא ואמר: אני יושב כאן בתפקיד הרבי, ובאים אלי אנשים ומספרים לי את כל הרע והניסיונות והנפילות שהם חווים. מדוע הבורא שולח אותם אלי? אני יכול להתלהב ולומר: בורוך השם, תראה כמה אנשים באים ומתייעצים... אבל האמת היא, שהבורא שולח אותם אלי - כי אני צריך תזכורות חוזרות ונשנות לסכנה שלי! הבורא נותן להם ניסיונות ומביא אותם אלי - כי הסכנה שלי היא הרבה יותר גדולה!
אמר הרבי: הבעיה שלי היא שאתם לא מאמינים לי שגם אני נמצא בסכנה. אם הייתם מאמינים לי היינו יכולים לעבוד ביחד ולהתמודד יחד. כעת אני חייב להתמודד לבדי...
אבל, מצד שני, אם הייתם מאמינים לי - הייתם בורחים מכאן מזמן...

אומר ר' אשר: גם הצדיק - זה שעומד בניסיון ואינו נכשל, וגם הרשע - זה שנופל ומתרסק מול ניסיונות, לשניהם הבורא מביא את אותו השפע! את אותה הסייעתא דשמיא לעמוד בניסיון!

ההבדל ביניהם אינו מתחיל בשעת הניסיון, כי אם באותם רגעים בהם הבחינו בחבר אחר שנכשל...

הראשון, זה שהתבונן וקשר לעצמו את מה שראה - כעת, כאשר הוא ניצב בפני ניסיון, הוא אינו נבהל, הוא הרי יודע וזוכר היטב את הסכנה שלו, ועד כמה הוא תלוי בבורא!

לכן הוא זועק לבורא שיציל אותו - וישמור אותו מפילה!

אבל האדם השני, זה שזלזל בחבר, שניצל את ההזדמנות כדי להגדיל ולרומם את תחושת השלימות שלו - פתאום, כאשר הוא רואה את הניסיון הקשה שהוא עומד בו, הוא אומר לעצמו: מההה? אני?! הצדיק, המושלם, הטוב, הטהור, זה ש'מגיל שמונה לא הפיר מהשבות פאלה? אני חושב עכשיו על דברים כאלה???

זה שובר אותו לחלוטין...

ובאין ברירה אחרת, הוא מתרסק וצונח למטה...

השפת אמת מסביר את הפסוק 'לא תראה את שור אחיך וכו' נדחים - והתעלמות מהם, השב תשיבם לאחיך!
אומר השפת אמת: 'שור', הוא לשון הסתכלות, 'שור'! כאשר אתה רואה את אחיך נופל ונידה, אל תתעלם ממנו!
אל תחשוב שזה לא קשור אליך!
אם תתבונן בנפילה שלו, ותבין שהבורא מראה לך את זה כדי שאתה תשוב בתשובה ותחפש שוב את שמירת
הבורא - הרי שוב לא תהיה סיבה להישארותו של החבר במצבו הירוד!
אם אתה תשוב בתשובה - גם 'תשיבם לאחיך', אתה תגרום לכך ש-גם הוא ישוב בתשובה!!!

אל תתיר את המושכות!

ישנם אנשים הבטוחים שהניסיונות והנפילות שהם עוברים - מראה שהם חלילה 'מוצרך פגום'...

אומר הקוברינער: 'ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם!'

זה שאתה יוצא לרחוב ונשך להסתכלויות בעייתיות - זה טבעי! זה הרי הטבע שלך!

זה שאתה נמשך אחר מחשבות אסורות - זה גם הטבע שלך הרי!

הנטייה הראשונית תמיד תהיה לכיוון של לבלוך וגשמיות!

אבל, בכל זאת הבורא דורש מאיתנו 'ולא תתורו', אל תתירו את המושכות שלכם לאחר הראיה הראשונה!

אל תאמרו לעצמכם בייאוש: נו טוב, אנחנו פגומים, אין לנו תקנה כלל... הפוך! תשקיעו דווקא עכשיו מאמצים,

דווקא במחשבה השניה!

ישנם אנשים החושבים כי הדרך הרצויה היא לדלג ולהתעלם מהניסיונות והקשיים והמידות הרעות עימם אנו
מתמודדים - ולדלג הישר ל'השגות', ל'עבודת התפילה' ול'דבקות', מבלי לדבר על הקשיים שבדרך...

זה לא נכון!

הדרך הרצויה היא לעבור ולטפס אל ה'דבקות' - דווקא דרך כל אותן התמודדויות, להיאבק בהם במאבק חסר

פשרות, לצעוק לבורא מתוך התוהו ובוהו 'אלוקים, יהי אור!' ריבונו של עולם, הרי אתה לא מביא לי סתם כך את

הבלבול הזה, את המידות המושחתות הללו, אתה הרי רוצה משהו ממני!

מה אתה רוצה? שאגלה את האור שלך בחיי, נכון? לכן אני מבקש ממך, יהי אור! תאיר לי אתה את החשכה העבותה,

שאזכה כבר לראות אותך!!!

- העלון נדפס לרגל טמחת מטפחות יולנו-טוורץ בטמחת הניטואין ביום ד' הבעל"ט, נתרס ע"י הרה"ח ר' פנחס דוד יולנו הי"ו

- לע"נ הרה"ח ר' נתן ברוך ב"ר אהרן יצחק הלוי ז"ל - י"ג אלול תשע"ז -

א פריילעכן טבת! מערכת 'נקודות של אור' - ספינקא. ניתן להשיג את העלון, וכן את הקונטרס 'מעט מן האור' (מהדורה שניה) בטלפון: 050-4171897, או בכתובת המייל: a0504171897@gmail.com או בבית מדרשינו רחוב דונולו 11 בני-ברק. להארות וחיזוקים, והצטרפות לחיזוק היומי' במייל, ניתן לפנות באופנים הנ"ל.